

Buletin legislativ

Iunie - Iulie 2012

Asociații și fundații	1
Piața de capital	2
Dreptul muncii și securității sociale	6
Energie	6
Insolvență	13
Servicii financiare	15
Sănătate	18
Medierea și organizarea profesiei de mediator	21
Protecția datelor cu caracter personal	23
Administrație publică	28
Drept imobiliar	30
Drept fiscal	33

Iunie - Iulie 2012

Buletin legislativ

Asociații și fundații

Denumirea actului normativ	Legea nr. 145/2012 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații („Legea nr. 145/2012”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517/26.07.2012
Intrare în vigoare	29 iulie 2012
Legături cu alte acte normative	Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații („O.G. nr. 26/2000”)
Dispoziții principale	Legea nr. 145/2012 aduce o serie de modificări cadrului legislativ prevăzut de O.G. nr. 26/2000 în ceea ce privește acordarea statutului de utilitate publică asociațiilor, fundațiilor și federațiilor, în sensul reglementării unui regim mai strict. Modificările vizează în principal condițiile care se cer a fi îndeplinite și documentele care trebuie prezentate odată cu formularea unei astfel de cereri. În ceea ce privește condițiile care trebuie îndeplinite, în plus față de cele prevăzute de vechea reglementare, Legea nr. 145/2012 prevede că asociațiile, fundațiile sau federațiile care urmăresc obținerea statutului de utilitate publică, trebuie să îndeplinească următoarele: • să fi realizat o parte din obiectivele stabilite, făcând dovada unei activități neîntrerupte prin acțiuni semnificative; • să dețină un patrimoniu, logistică, membri și personal angajat, corespunzător îndeplinirii scopului propus; • să facă dovada existenței unor contracte de colaborare și parteneriate cu instituții publice sau asociații ori fundații din țară și din străinătate; • să facă dovada obținerii unor rezultate semnificative în ceea ce privește scopul propus sau să prezinte scrisori de recomandare din partea unor autorități competente din țară sau din străinătate, care recomandă continuarea activității.

De asemenea, Legea nr. 145/2012 elimină cerința potrivit căreia valoarea activului patrimonial al asociațiilor, fundațiilor sau federațiilor solicitante, pe fiecare dintre

cei trei ani anteriori în parte trebuie să fie cel puțin egală cu valoarea patrimoniului inițial al acestora.

În continuare, menționăm că Legea nr. 145/2012 abrogă prevederile din O.G. nr. 26/2000 care facilitau obținerea statutului de utilitate publică de către asociațiile sau fundațiile rezultate din fuziunea a două sau mai multe asociații sau fundații preexistente.

Autor

cornelia.tabirta@tuca.ro

Piața de capital

Denumirea actului normativ

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012 („**O.U.G. nr. 32/2012**”) privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare și societățile de administrare a investițiilor, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital.

Publicare

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435/30.06.2012

Intrare în vigoare

10 iulie 2012

Legături cu alte acte normative

- Regulamentul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare (CNVM) nr. 15/2004 privind autorizarea și funcționarea societăților de administrare a investițiilor, a organismelor de plasament colectiv și a depozitarilor;
- Legea nr. 297/2004 privind piața de capital („**Legea nr. 297/2004**”).

Legături cu dreptul Uniunii Europene

O.U.G. nr. 32/2012 transpune în legislația națională prevederile următoarelor directive:

- Directiva 2009/65/CE de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare („**OPCVM**”);
- Directiva 2010/43/UE de punere în aplicare a Directivei 2009/65/CE privind cerințele organizatorice, conflictele de interes, codul de conduită, administrarea riscului și conținutul contractului încheiat între un depozitar și o societate de administrare a investițiilor („**SAI**”);
- Directiva 2010/44/UE de punere în aplicare a Directivei 2009/65/CE privind fuziunea fondurilor, structurile de tip master/ feeder și procedurile de notificare precum și ale altor acte normative relevante cu impact asupra pieței de capital emise la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 297/2004 și care nu au fost implementate până la momentul actual.

Dispoziții principale

Noutăți privind SAI-urile

Conform O.U.G. nr. 32/2012, SAI vor putea desfășura într-un alt stat membru activitățile și serviciile pentru care au primit autorizație în statul membru de origine, fie prin înființarea unei sucursale, fie în mod direct, în temeiul liberei circulații a serviciilor, fără a fi impuse cerințe suplimentare (e.g. un nivel minim al capitalului, obținerea unei autorizații sau măsuri echivalente din partea autorității competente a statului membru gazdă). De asemenea, O.U.G. nr. 32/2012 detaliază condițiile de autorizare, suspendare și retragere a autorizației unei SAI, serviciile prestate de către aceasta, regulile prudențiale, procedurile pentru evitarea conflictului de interese, politicile de administrare a riscului, procedurile de evaluare, precum și modalitatea de transmitere a informațiilor referitoare la instrumentele financiare derivate tranzacționate în afara piețelor reglementate pe care SAI trebuie să le implementeze în scopul alinierii la prevederile dreptului Uniunii Europene.

În ceea ce privește contractul dintre SAI și depozitar, conform noilor reglementări acesta va trebui să conțină cel puțin următoarele prevederi:

- descrierea procedurilor, inclusiv cele legate de păstrarea activelor, procedurile ce trebuie urmate în eventualitatea unor modificări aduse regulilor fondului sau prospectului OPCVM-ului în care să se precizeze momentul în care trebuie informat depozitarul sau cazurile în care este necesar acordul prealabil al depozitarului;
- descrierea mijloacelor și procedurilor prin care depozitarul va avea acces la informațiile utile de care are nevoie pentru a-și îndeplini obligațiile;
- descrierea procedurilor prin care depozitarul va proceda la verificarea activității SAI, precum și a celor prin care SAI poate examina performanța depozitarului în ceea ce privește respectarea obligațiilor contractuale ale acestuia;
- obligațiile de confidențialitate;
- în cazul în care depozitarul sau SAI desemnează terțe părți pentru îndeplinirea obligațiilor asumate vor include în contract angajamentele ambelor părți de a furniza în mod regulat detalii privind terțele părți desemnate pentru îndeplinirea sarcinilor asumate de SAI sau de către depozitar;

- o declarație conform căreia răspunderea depozitarului nu va fi afectată în cazul încredințării unei terțe părți a activelor pe care le are în păstrare/ unei părți a acestora;
- condițiile în care va opera modificarea și rezilierea contractului, precum și perioada de valabilitate a acestuia.

Noutăți privind OPCVM-urile

În ceea ce privește OPCVM-urile, prospectul simplificat va fi înlocuit în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 32/2012 cu documentul intitulat „*Informații-cheie destinate investitorilor*”, furnizat în mod gratuit, care va fi întocmit în limba oficială sau în una din limbile oficiale ale statutului membru gazdă al OPCVM ori într-o limbă aprobată de autoritățile competente ale statului membru respectiv și care va cuprinde caracteristicile esențiale ale OPCVM astfel încât investitorii să înțeleagă natura și riscurile acestuia. De asemenea, O.U.G. nr. 32/2012 reglementează procedura simplificată de notificare prin care: (i) OPCVM-urile autorizate în alte state membre vor putea distribui titluri de participare pe teritoriul României; respectiv prin care (ii) OPCVM-urile autorizate în România vor putea distribui titluri de participare pe teritoriul statelor membre. Totodată, O.U.G. nr. 32/2012 stabilește mecanismele în vederea unei mai bune cooperări între CNVM și autoritățile competente din alte state membre privind acordarea de asistență și furnizarea corectă a informațiilor.

O altă noutate adusă de O.U.G. 32/2012 este posibilitatea realizării fuziunilor naționale și transfrontaliere între OPCVM-uri. Fuziunile vor fi autorizate în prealabil de CNVM, atunci când România este statul membru de origine al OPCVM-ului absorbit, fiind analizat impactul potențial al respectivei fuziuni asupra deținătorilor de titluri de participare.

În sfârșit, un alt element de noutate adus de O.U.G. nr. 32/2012 îl reprezintă transpunerea prevederilor directivelor europene care reglementează regimul juridic al OPCVM-urilor de tip feeder și master. În sensul legii, OPCVM-ul de tip feeder reprezintă acel OPCVM (sau un compartiment de investiții al acestuia) autorizat să investească ce puțin 85% din activele sale în titluri de participare emise de un alt OPCVM sau de un compartiment de investiții al acestuia care reprezintă OPCVM-ul de tip master. OPCVM-ul de tip master îndeplinește în mod cumulativ următoarele condiții: (i) are cel puțin un OPCVM de tip feeder printre deținătorii săi de titluri de participare; (ii) nu este el însuși un OPCVM de tip feeder și (iii) nu deține titluri de participare ale unui OPCVM de tip feeder.

Modificările și completările aduse Legii nr. 297/2004

Principalele modificări și completări aduse Legii nr. 297/2004 constau în:

- reglementarea „agenților delegați”, persoane fizice sau juridice care își desfășoară activitatea, pe bază de contract, încheiat cu și sub responsabilitatea deplină și necondiționată a unei singure societăți de servicii de investiții financiare, în numele căreia acționează; activitățile efectuate de agenții delegați pot consta în: promovarea serviciilor de investiții și/sau servicii conexe clienților clienților potențiali; preluarea și transmiterea instrucțiunilor sau ordinelor clienților referitoare la instrumente financiare ori servicii de investiții; plasarea instrumentelor financiare și/sau furnizarea clienților clienților potențiali de servicii de consultanță privind aceste instrumente ori servicii;
- definirea expresă a „operatorului independent” ca fiind intermediarul care, în mod organizat, frecvent și sistematic, încheie tranzacții pe cont propriu prin executarea ordinelor clienților în afara piețelor reglementate sau sistemelor alternative de tranzacționare;
- reglementarea expresă a posibilității societăților de servicii de investiții financiare din România de a presta servicii și activități de investiții într-un stat nemembru, numai prin înființarea unei sucursale, cu aprobarea prealabilă a C.N.V.M.;
- consacrarea posibilității înstrăinării valorilor mobiliare începând cu data cumpărării lor conform regulilor pieței pe care se tranzacționează respectivele valori mobiliare și regulilor depozitarului central;
- consacrarea de reglementări care să asigure corelarea cu prevederile Noului Cod Civil în materia ipotecilor mobiliare;
- consacrarea unor modificări cu privire la organizarea și derularea ofertelor publice, (e.g. informațiile conținute în prospectul de ofertă, structura prospectelor, cazurile când întocmirea prospectelor nu este obligatorie, calculul prețului de ofertă etc.), precum și instituirea de noi reguli privind publicitatea și transparența;
- reglementarea mult mai riguroasă a faptelor ce constituie contravenții sau infracțiuni, precum și o individualizare mai strictă între sancțiunile aplicabile în aceste situații, corespunzător gravității faptelor săvârșite.

Dreptul muncii și securității sociale

Denumirea actului normativ	Legea nr. 147/2012 pentru modificarea art. 139 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii („ Legea nr. 147/2012 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509/24.07.2012
Intrare în vigoare	27 iulie 2012
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 53/2003 - Codul muncii („ Codul Muncii ”)
Dispoziții principale	Prin Legea nr. 147/2012 a fost modificat art. 139 alin (1) din Codul Muncii care stabilește zilele de sărbătoare legală în care nu se lucrează, în sensul adăugării zilei de 30 noiembrie - Sfântul Apostol Andrei cel Întâi chemat, Ocrotitorul României ca zi nelucrătoare.
Autor	mariana.sturza@tuca.ro

Energie

1 Legea energiei electrice și a gazelor naturale

Denumirea actului normativ	Legea nr. 123/2012 a energiei electrice și a gazelor naturale („ Legea nr. 123/2012 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485/16.07.2012
Intrare în vigoare	19 iulie 2012
Legături cu alte acte normative	• Legea gazelor nr. 351/2004; • Legea energiei electrice nr. 13/2007.
Legături cu dreptul Uniunii Europene	Legea nr. 123/2012 transpune în dreptul intern cel de-al treilea pachet energetic: • Titlul I transpune Directiva 2009/72/CE privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE și Directiva 2005/89/CE privind măsurile menite să garanteze siguranța aprovizionării cu energie electrică și investițiile în infrastructuri, • Titlul II transpune Directiva 2009/73/CE privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE.
Dispoziții principale	Energia electrică Prin Legea nr. 123/2012 în primul rând sunt revizuite anumite concepte și noțiuni din Legea nr. 13/2007 astfel încât să fie asigurată compatibilitatea semnificației acestora cu normele Uniunii Europene în domeniu. În acest sens, conceptul de

„furnizor de ultimă instanță” este înlocuit cu cel de „furnizor de ultimă opțiune”, de asemenea sunt introduse noțiuni precum „acces garantat la rețelele electrice”, „acces prioritar la rețelele electrice” și „contract de procesare”.

Legea nr. 123/2012 urmărește în principal liberalizarea pieței reglementate de energie electrică și creșterea ponderii pieței concurențiale în raport cu cea reglementată. Acest obiectiv se va realiza gradat, prin adoptarea unor serii de măsuri. Astfel, este stabilită eliminarea etapizată a tarifelor reglementate, care se va desfășura după cum urmează:

- 1 septembrie 2012 – 31 decembrie 2013, pentru clienții non-casnici;
- și
- 1 iulie 2013 – 31 decembrie 2017, pentru clienții casnici.

Calendarul eliminării treptate a prețurilor reglementate în domeniul energiei electrice a fost aprobat prin memorandum al Guvernului României și poate fi accesat la adresa <http://anre.ro/download.php?id=4348>.

Având în vedere că renunțarea la prețurile reglementate poate genera efecte negative, Legea nr. 123/2012 instituie obligația ANRE de a realiza rapoarte anuale privind impactul acestui demers, aceasta având posibilitatea de a introduce anumite obligații de serviciu public în sarcina participanților la piață în vederea asigurării suportabilității de către consumatori a prețurilor pentru energia electrică.

În vederea creșterii ponderii pieței concurențiale în raport cu cea reglementată, este asigurat accesul pe piața energetică pentru cât mai mulți participanți, producători, furnizori și clienți finali. Refuzul unui astfel de acces va trebui motivat și justificat în mod corespunzător pe criterii obiective, din punct de vedere tehnic și economic, conform reglementărilor emise de ANRE.

Producătorii de energie electrică au obligația sa oferteze public și nediscriminatoriu pe piața concurențială întreaga energie electrică disponibilă. Printre altele, menționăm că, potrivit Legii nr. 123/2012, producătorii și furnizorii de energie electrică își pot alimenta sediile proprii, filialele sau clienții eligibili prin intermediul unor linii directe. Această posibilitate este totuși condiționată de absența unei oferte rezonabile economic și tehnic pentru accesul la rețeaua electrică de interes public.

În ceea ce privește tranzacțiile de energie electrică, acestea se vor desfășura în mod transparent, public, centralizat și nediscriminatoriu. ANRE va monitoriza

continuu efectul pieței reglementate asupra pieței concurențiale de energie electrică și va lua măsurile necesare pentru creșterea gradului de transparență a tranzacțiilor comerciale și evitarea eventualelor distorsiuni.

Organizarea și funcționarea operatorului de transport și sistem se face după modelul operatorului independent de sistem. Acest model permite certificarea operatorului de transport și sistem cu respectarea prevederilor legislației Uniunii Europene, Legea nr. 123/2012 reglementând în acest sens cerințele și procedura de certificare. În termen de 24 de luni de la data intrării în vigoare a Legii nr. 123/2012, ministerul de resort va evalua funcționarea operatorului de transport și de sistem în baza modelului menționat și, dacă este cazul, va propune Guvernului adoptarea modelului de separare a proprietății, conform prevederilor relevante ale legislației Uniunii Europene.

În privința regimului de autorizare, nu vor putea fi autorizați solicitanții care au ca acționari deținători ai controlului sau ca administratori persoane care anterior au avut calitatea de acționar deținător al controlului ori administrator în cadrul unor operatori economici titulari de licență care nu și-au achitat obligațiile de plată rezultate din tranzacțiile realizate pe piața de energie electrică. De asemenea, sunt reglementate expres activitățile pentru care nu este necesară obținerea unei licențe în vederea exploatării comerciale de capacități energetice.

Legea nr. 123/2012 instituie dreptul de a încheia contracte cu mai mulți furnizori de energie în același timp, pentru un singur loc de consum. Acest drept revine exclusiv clienților non-casnici de mari dimensiuni, a căror putere maximă aprobată prin avizul tehnic de racordare este stabilită prin reglementările ANRE.

Legea nr. 123/2012 consacră posibilitatea limitării creșterii excesive a prețurilor/tarifelor sau blocarea acestora pentru o perioadă determinată de maximum 6 luni, în situații de dezechilibre majore între cerere și ofertă și disfuncționalități evidente ale pieței de energie electrică.

Această decizie poate fi luată de Guvern, la propunerea ANRE și cu avizul Consiliului Concurenței. Perioada de 6 luni poate fi prelungită succesiv pentru durate de câte cel mult 3 luni.

2 Gazele naturale

Legea nr. 123/2012 aduce în primul rând câteva schimbări terminologice, fără însă ca acestea să fie substanțiale. Dintre acestea este important de menționat că noțiunea de „consumator” este înlocuită de cea de „client”, care nu mai este condiționată de consumul propriu; consumatorul din reglementarea anterioară

devine „clientul final” în Legea nr. 123/2012.

Un concept nou introdus de Legea nr. 123/2012 este cel de „client vulnerabil”, împreună cu reglementarea măsurilor de protecție a acestuia. Mai exact, clientul vulnerabil (adică clientul final aparținând unei categorii de clienți casnici care, din motive de vârstă, sănătate sau venituri reduse, se află în risc de marginalizare socială și care, pentru prevenirea acestui risc) va beneficia de măsuri de protecție socială, inclusiv de natură financiară.

Măsurile de protecție socială, precum și criteriile de eligibilitate pentru acestea se stabilesc prin acte normative speciale, însă chiar Legea 123/2012 prevede faptul că Guvernul, cu avizul Consiliului Concurenței, poate decide constituirea unui fond de solidaritate pentru susținerea financiară a consumatorului vulnerabil, din contribuția și/sau impozitarea suplimentară a profiturilor neașteptate ale producătorilor și furnizorilor de energie electrică și gaze naturale, realizate ca urmare a unor situații favorabile ale pieței și/sau a unor tranzacții conjuncturale [art. 201 alin. 3]. Regulile de constituire și utilizare a fondului urmează să fie stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Titlul II al Legii nr. 123/2012 reglementează cadrul de reglementare pentru desfășurarea activităților privind producția, transportul, distribuția, furnizarea și înmagazinarea gazelor naturale, modalitățile de organizare și funcționare a sectorului gazelor naturale, de acces pe piață, precum și criteriile și procedurile aplicabile pentru acordarea de autorizații și/sau licențe în sectorul gazelor naturale.

Trebuie precizat că acordarea concesiunilor de exploatare a perimetrelor de producție rămâne atribuția Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, în conformitate cu Legea petrolului nr. 238/2004.

Conductele din amonte primesc o reglementare mult mai amănunțită în Legea nr. 123/2012. Producătorii de gaze naturale care răspund de exploatarea, întreținerea și, dacă este necesar, dezvoltarea conductelor de alimentare din amonte într-o anumită zonă sunt denumiți *operatori conducte de alimentare din amonte*. Operarea conductelor de alimentare din amonte aferente producției se realizează pe bază de licență emisă de ANRE, iar producătorii de gaze au obligația să dețină această licență. [art. 100 alin. (62), 118 alin. (2), 119 alin. (3.c), 124 alin. (1)].

Producția de gaze trebuie pusă cu prioritate la dispoziția furnizorilor în vederea acoperirii consumului pe piața reglementată, în conformitate cu reglementările

ANRE privind respectarea graficului de liberalizare a prețurilor și de asigurare a gazelor naturale pentru clienții captivi, furnizorii având obligația respectării destinației acestor cantități de gaze naturale; restul producției proprii, mai puțin cantitatea de gaze naturale aferentă consumului tehnologic, va fi pus la dispoziția pieței concurențiale [art. 124 alin. (1.e)]

Având în vedere faptul că Legea nr. 123/2012 are ca scop liberalizarea progresivă a pieței gazelor naturale, aceasta reglementează cadrul eliminării graduale a tarifelor reglementate pentru clienții finali. Termenele de liberalizare a prețului sunt următoarele:

- de la 1 decembrie 2012 până la 31 decembrie 2014 pentru clienții non-casnici, cu excepția cazului în care la această dată se constată existența unei diferențe semnificative între prețul de comercializare a producției interne și prețul european de import, care ar putea periclita stabilitatea pieței, situație în care termenul se prelungește până la 31 decembrie 2015;
- de la 1 iulie 2013 până la 31 decembrie 2018 pentru clienții casnici.

Calendarul efectiv de liberalizare a prețurilor nu face parte din Legea nr. 123/2012, urmând să fie reglementat prin hotărâre a Guvernului. ANRE a publicat în acest sens un Memorandum, care poate fi accesat la adresa www.anre.ro/download.php?id=4349.

Administrarea pieței concurențiale angro centralizate este realizată de operatorul pieței de gaze naturale sau operatorul pieței de echilibrare, după caz. Operatorul pieței de gaze naturale (sau pieței de echilibrare) este o instituție nou introdusă prin Legea nr. 123/2012 și este probabil ca această funcție să fie atribuită OPCOM S.A., administratorul pieței de energie electrică.

Ministerul de resort (în prezent Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri) este autoritatea care va realiza planul național de acțiune în cazuri de sărăcie energetică, definind situațiile critice și clienții care nu pot fi deconectați în astfel de situații (cum ar fi clienții vulnerabili) [art. 101 par. (n)].

Acte normative abrogate

- Legea energiei electrice nr. 13/2007, cu excepția art. 7-11;
- Legea gazelor nr. 351/2004, cu excepția art. 6-10.

Autor

andreea.lisievi@tuca.ro

3 Promovarea producerii energiei din surse regenerabile

Denumirea actului normativ	Legea nr. 134 din 18 iulie 2012 pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 88/2011 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie („ Legea nr. 134/2012 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505/23.07.2012
Intrare în vigoare	26 iulie 2012
Legături cu alte acte normative	• Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2011 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie („O.U.G. nr. 88/2011”); • Legea nr. 220/2008 privind stabilirea sistemului de promovare a producerii de energie din surse regenerabile de energie, republicată, cu modificările și completările ulterioare („Legea nr. 220/2008”).
Dispoziții principale	Principalele dispoziții ale Legii nr. 134/2012 se referă la: • posibilitatea cumulului certificatelor verzi („CV”) cu ajutoarele de stat în cazul centralelor electrice puse în funcțiune înainte de 1 ianuarie 2013 și care au beneficiat sau cărora li s-au aprobat ajutoarele de stat anterior momentului autorizării schemei de sprijin de către Comisia Europeană. • obligația furnizorilor și a producătorilor de a achiziționa trimestrial un număr de CV echivalent cu produsul dintre valoarea cotei anuale obligatorii de achiziție de CV stabilite pentru anul respectiv și cantitatea de energie electrică furnizată trimestrial consumatorilor finali. În cazul neîndeplinirii trimestrial a cotei obligatorii, respectivii furnizori și producători sunt obligați să plătească, în 45 de zile de la încheierea trimestrului, pentru fiecare CV neachiziționat, prețul maxim al CV aprobat și publicat de Autoritatea Națională de Reglementare în domeniul Energiei („ANRE”) pentru anul respectiv, într-un fond de garantare a funcționării pieței de energie electrică, constituit și administrat de operatorul comercial al pieței de energie electrică („OPCOM”). Acest fond de garantare este destinat cumpărării, pro-rata cu producția de energie electrică, de la toți producătorii de energie electrică din surse regenerabile care solicită, a CV nevândute, la un preț cel puțin egal cu prețul minim legal al CV.

- măsurile propuse de ANRE pentru ajustarea numărului de CV (în cazul în care constată că parametrii specifici uneia sau mai multor tehnologii pot conduce la supracompensare) și aprobate de Guvern se aplică producătorilor care încep să producă energie electrică după data intrării în vigoare a hotărârii de Guvern respective, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2014 (în ceea ce privește producătorii de energie solară) și 1 ianuarie 2015 (în ceea ce privește producătorii ce utilizează orice altă sursă de energie regenerabilă).
- acreditarea de către ANRE, după ce încep să producă și să livreze energie electrică în Sistemul Electroenergetic Național, a operatorilor economici care dezvoltă centrale electrice de producere a energiei electrice din surse regenerabile cu putere instalată mai mare de 125 MW, dacă dețin contract de racordare cu operatorul de rețea relevant la data intrării în vigoare a O.U.G. nr. 88/2011. Ca urmare a acreditării, acești operatori vor beneficia de numărul de CV corespunzător sursei regenerabile utilizate, timp de 24 de luni de la data acreditării. Operatorii astfel acreditați, precum și producătorii care operează la data intrării O.U.G. nr. 88/2011 centrale electrice de producere a energiei electrice din surse regenerabile cu putere instalată mai mare de 125 MW, au obligația de a întocmi și transmite autorităților competente documentația necesară evaluării detaliate a măsurii de sprijin de către Comisia Europeană, în termen de 3 luni de la data deciziei de acreditare sub sancțiunea suspendării acordării sistemului de promovare.
- facturarea valorii CV, în factura de energie electrică transmisă consumatorilor, separat de tarifele/prețurile pentru energia electrică, precizându-se temeiul legal. Această valoare reprezintă produsul dintre valoarea cotei anuale obligatorii de achiziție de certificate estimate de către ANRE, cantitatea de energie electrică facturată și prețul mediu ponderat al certificatelor verzi tranzacționate pe piața centralizată a certificatelor verzi în cele mai recente 3 luni de tranzacționare încheiate, preț care se publică trimestrial de către OPCOM. Furnizorii au obligația să regularizeze valoarea CV, energia electrică facturată și prețul mediu ponderat al CV folosite până la 1 septembrie a fiecărui an, pentru anul anterior.

Autor

ruxandra.vladutescu@tuca.ro

Insolvență

Denumirea actului normativ	Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.6/2012 privind judecarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 6/2012 („ Decizia nr.6/2012 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411/20.06.2012
Legături cu alte acte normative	Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, republicată, cu modificările și completările ulterioare („ Legea nr. 85/2006 ”) Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare („ Codul de Procedură Fiscală ”)
Dispoziții principale	Problema de drept care a generat o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată a vizat interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 136 alin. (6) din Codul de Procedură Fiscală, referitor la competența executorului judecătoresc ori a organului fiscal în executarea hotărârii judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006 și pentru creanțe fiscale. În acest sens, unele instanțe de judecată au considerat că, în ceea ce privește hotărârile judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006, competența executării aparține executorului judecătoresc, iar executarea se va realiza conform Codului de procedură civilă, chiar dacă răspunderea a fost atrasă și pentru creanțele fiscale. În motivarea acestei soluții s-a reținut, în esență, că atât legea insolvenței, cât și Codul de procedură fiscală sunt legi speciale, fiecare având propriul domeniu de reglementare și, în condițiile în care, la procedura colectivă și concursuală prevăzută de Legea nr. 85/2006, participă toți creditorii, deci inclusiv creditorii bugetari, trebuie să se supună în mod necondiționat prevederilor acestei legi. Cu alte cuvinte, potrivit opiniei majoritare, în toate cazurile în care se pune problema punerii în executare a unei hotărâri prin care a fost atrasă răspunderea în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, este aplicabilă procedura de executare instituită de Codul de procedură civilă, la care face trimitere art. 142 din Legea nr. 85/2006, atât timp cât procedura insolvenței este colectivă, concursuală, unitară și egalitară pentru toți creditorii implicați. Alte instanțe au statuat, însă, că, în cazul hotărârilor judecătorești prin care s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate

cu dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, competența executării aparține organului de executare fiscală, în condițiile Codului de Procedură Fiscală întrucât instanța de judecată nu poate încălca dispozițiile legale, atâta vreme cât legiuitorul a dorit ca, la executarea creanțelor cuvenite bugetului de stat, să se deroge de la dispozițiile generale referitoare la punerea în executare a hotărârii judecătorești.

În motivarea sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că, atunci când bunurile debitorului insolvent nu sunt îndeșulătoare pentru acoperirea masei pasive și când s-a admis cererea de atragere a răspunderii organelor de conducere sau de supraveghere ale debitoarei aflate în insolvență, potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, creditorii sunt îndreptățiți să urmărească personal acele persoane, în scopul satisfacerii creanțelor lor.

Ca regulă generală, conform art. 142 alin. (1) din Codul de procedură civilă, executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 138 din Legea nr. 85/2006 se efectuează de către executorul judecătoresc, conform Codului de procedură civilă. Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că alin. (6) al art. 136 din Codul de Procedură Fiscală instituie o normă derogatorie de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, astfel că, în situația în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006, prin derogare de la prevederile art. 142 din același act normativ, executarea silită se efectuează de organul de executare, în condițiile instituite de Codul de Procedură Fiscală.

Derogarea instituită la art. 136 alin. (6) din Codul de Procedură Fiscală se extinde asupra tuturor categoriilor de creditori, astfel că, în cazul în care asupra acelorași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, aceasta se va face potrivit dispozițiilor Codului de Procedură Fiscală, de către organele prevăzute de aceasta.

Pentru considerentele arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, raportat la art. 136 alin. (6) din Codul de Procedură Fiscală, executarea hotărârilor judecătorești de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, se va efectua, în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului, potrivit Codului de Procedură Fiscală.

Servicii financiare

Denumirea actului normativ	Regulament Băncii Naționale a României nr. 9/2012 privind procedura de soluționare a diferendelor dintre utilizatorii serviciilor de plată și prestatorii de servicii de plată, aplicată de Banca Națională a României („Regulamentul nr. 9/2012”) („BNR”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408/19.06.2012
Intrare în vigoare	19 iunie 2012
Legături cu alte acte normative	• Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2009 privind serviciile de plată, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2010; • Legea nr. 127/2011 privind activitatea de emiteră de monedă electronică; • Hotărârea Guvernului nr. 1259/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind plățile transfrontaliere în Comunitate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2560/2001; • Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind plățile transfrontaliere în Comunitate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2560/2001; • Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României („BNR”).
Dispoziții principale	Obiect și domeniu de aplicare Regulamentul BNR reglementează procedura de soluționare de către BNR a reclamațiilor cu care este sesizată de către utilizatorii serviciilor de plată, atunci când aceștia invocă existența unui diferend cu prestatorii serviciilor de plată. Procedura de soluționare a diferendelor prevăzută de Regulament: • este destinată oricărui utilizator de servicii de plată (utilizator-reclamant) care se consideră prejudiciat de către prestatorul său de servicii (prestator-pârât) care își desfășoară activitatea pe teritoriul României; • se aplică exclusiv reclamațiilor privind diferendele rezultate din încălcarea de către prestatorul-pârât a drepturilor utilizatorului-reclamant decurgând din actele normative aplicabile în domeniul

serviciilor de plată.

Implicații ale caracterului facultativ al procedurii

În temeiul caracterului facultativ al procedurii:

- utilizatorii-reclamanți au în continuare posibilitatea de a lua una din următoarele măsuri:
 - se pot adresa Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor;
 - pot iniția acțiuni în justiție împotriva prestatorilor de servicii de plată;
 - pot apela la alte forme de soluționare extrajudiciară a diferendelor.
- chiar dacă utilizatorii-reclamanți au luat una din primele două măsuri amintite anterior, pot sesiza BNR, cu condiția să nu fi fost pronunțată în cauză o hotărâre definitivă și irevocabilă.

Procedura de soluționare a diferendelor

Potrivit Regulamentului, procedura de soluționare a diferendelor trebuie să fie precedată de o **procedură prealabilă** de soluționare, concretizată în transmiterea de către utilizatorul-reclamant a unei solicitări scrise în acest sens către prestatorul-pârât. Utilizatorul-reclamant poate iniția procedura de soluționare a diferendelor aplicată de BNR doar dacă în urma efectuării procedurii prealabile:

- utilizatorul-reclamant consideră că răspunsul primit nu este satisfăcător;

sau

- prestatorul-pârât nu răspunde în termen de 30 de zile solicitării utilizatorului-reclamant menționată mai sus.

Regulamentul impune **forma scrisă** a procedurii de soluționare a diferendelor, prevăzând că reclamația privind diferendul apărut între utilizatorul-reclamant și prestatorul-pârât se formulează în scris și se transmite BNR, cu respectarea conținutului impus de Regulament. Convocarea părților se va face numai în cazul în care BNR consideră că astfel se clarifică anumite aspecte ale diferendului cu care a fost sesizată. Dacă, cu ocazia convocării, părțile implicate în diferend ajung la un acord, utilizatorul-reclamant formulează o cerere scrisă prin care își retrace reclamația.

Reclamația formulată de utilizatorul-reclamant rămâne fără obiect dacă, până la pronunțarea unei soluții, utilizatorul reclamant comunică BNR că a intervenit unul dintre următoarele cazuri:

- părțile au ajuns la o înțelegere în speță, independent de procedura desfășurată de către BNR;
- instanța competentă a pronunțat o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă în cauză;
- părțile au agreeat o soluție pronunțată într-o altă procedură extrajudiciară.

În urma reclamației primite, BNR va lua următoarele **măsur**i:

- verifică competența sa de soluționare a diferendului și, după caz, poate respinge cererea în cazurile expres prevăzute în Regulament;
- informează în scris prestatorul-pârât asupra reclamației primite și solicită acestuia un punct de vedere cu privire la susținerile și pretențiile utilizatorului-reclamant. Prestatorul-pârât are obligația de a răspunde solicitării BNR în termen de 10 zile calendaristice de la data primirii acesteia;
- solicită documente și/sau informații suplimentare de la părțile implicate, dacă cele furnizate nu sunt suficiente;
- în cazul în care apreciază ca fiind necesar, convoacă părțile pentru clarificarea anumitor aspecte ale diferendului;
- informează utilizatorul-reclamant, înainte de pronunțarea soluției, cu privire la răspunsul prestatorului-pârât.

Soluția formulată de BNR

BNR formulează o soluție cu privire la un diferend cu care este sesizată în baza Regulamentului, în termen de maxim 30 de zile de la înregistrarea reclamației (sau, după caz, de la data primirii de către BNR a oricăror informații suplimentare solicitate în cursul procedurii).

Soluția BNR în legătură cu astfel de diferende:

- nu are caracter obligatoriu pentru părți (printr-un acord constatat prin înscris, părțile pot stabili caracterul obligatoriu al soluției ori se pot adresa instanței judecătorești competente pentru soluționarea

diferendului);

- nu poate fi contestată la Consiliul de administrație al BNR;
- nu poate face obiectul unei căi de atac în instanță.

Autor

patricia.enache@tuca.ro

Sănătate

Denumirea actului normativ

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 35/2012 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul sanitar („O.U.G. nr. 35/2012”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434/30.06.2012

Intrare în vigoare

30 iunie 2012

Legături cu alte acte normative

- Legea nr. 95/2006 privind reforma sănătății;
- Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local („O.G. nr. 70/2002”).

Dispoziții principale

O.U.G nr. 35/2012 reglementează o serie de noi prevederi aplicabile în domeniul transplantului de organe, țesuturi și celule de origine umană, sistemului de sănătate publică, cardului național de asigurări sociale de sănătate, precum și în privința cerințelor de autorizare de punere pe piață și farmacovigilență din domeniul farmaceutic.

Cele mai multe dispoziții legale nou introduse sunt menite a transpune în legislația națională prevederile actelor normative europene, respectiv Directiva 2010/53/UE privind standardele de calitate și siguranță referitoare la organele umane destinate transplantului și Directiva 2010/84/UE de modificare, în ceea ce privește farmacovigilența, a Directivei 2001/83/CE.

Potrivit expunerii de motive a actului normativ, noile prevederi au fost instituite în regim de urgență în vederea transpunerii la termen a dispozițiilor directivelor europene mai sus-amintite, necesitatea introducerii grabnice a cardului național de sănătate, respectiv imperativul asigurării asistenței medicale permanente a populației în cadrul centrelor de sănătate multifuncționale.

În domeniul transplantului de organe, țesuturi și celule de origine umană, O.U.G nr. 35/2012 completează semnificativ prevederile insuficiente ale Legii nr. 95/2006, după cum urmează:

- se statuează principiul fundamental potrivit căruia donarea și transplantul de organe, țesuturi și celule de origine umană se fac în

scop terapeutic, cu asigurarea unor standarde de calitate și siguranță în vederea garantării unui nivel ridicat de protecție a sănătății;

- sunt definiți termeni esențiali, cum ar fi acreditarea, autoritatea competentă în domeniu, reacție adversă severă, trasabilitate, banca de țesuturi și organe, centrul de prelevare și central de transplant, proceduri operaționale, etc.;
- se tatuează că autoritățile competente în domeniul activității de transplant sunt Agenția Națională de Transplant și Ministerul Sănătății, prin structura de control în domeniul sănătății;
- se stabilesc reguli clare și competențe cu privire la acreditarea unităților sanitare publice sau private, condițiile privind prelevarea, donarea, introducerea sau scoaterea din țară de organe, țesuturi și celule, inclusiv celule stem și sursele de finanțare a costurilor relevante.

Cu privire la **cardul național de asigurări social de sănătate**, sunt prevăzute, între altele, următoarele:

- documentele prin care se atestă calitatea de asigurat sunt, după caz, adeverința de asigurat sau documentul rezultat prin accesarea de către furnizorii de servicii de sănătate a instrumentului electronic pus la dispoziție de CNAS. După implementarea noilor dispoziții din cuprinsul titlului IX a Legii nr. 95/2006, aceste documente justificative se înlocuiesc cu cardul național de asigurări sociale de sănătate;
- data de la care urmează a se utiliza cardul național de asigurări sociale de sănătate se stabilește prin hotărâre a Guvernului iar cheltuielile necesare pentru producerea cardului vor fi suportate din bugetul Ministerului Sănătății;
- distribuția cardurilor către persoanele asigurate se va face de către casele de asigurări sociale de sănătate prin furnizorii de servicii medicale din asistența medicală primară.

În **privința medicamentelor de uz uman**, O.U.G nr. 35/2012 aduce modificări Titlului XVII din Legea nr. 95/2006, instituind noi reguli și cerințe legate de autorizarea de punere pe piață și farmacovigilența, în acord cu legislația europeană. În acest sens, menționăm următoarele:

- sunt introduse cerințe suplimentare privind documentele și informațiile care însoțesc cererea de autorizare de punere pe piață a

medicamentului, având legătură cu sfera farmacovigilenței e.g., elementele prevăzute în rezumatul sistemului de farmacovigilență al solicitantului sau planul de management al riscului;

- sunt detaliate cazurile speciale în care poate fi emisă autorizația de punere pe piață („APP”), sub rezerva îndeplinirii uneia sau mai multor condiții sau obligații de către solicitant;
- se prevede dreptul Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale („ANMDM”) ca, după emiterea APP, de a impune deținătorului acesteia efectuarea unor studii de siguranță sau de eficacitate post-autorizare;
- se mărește de la 6 luni la 9 luni termenul de depunere la ANMDM a documentelor relevante pentru reînnoirea APP, aceste documente incluzând acum și evaluarea datelor conținute de rapoartele privind reacțiile adverse suspectate și rapoartele periodice actualizate privind siguranța;
- în cadrul ANMDM se va organiza un sistem de farmacovigilență pentru îndeplinirea sarcinilor referitoare la farmacovigilență și pentru participarea la activitățile de farmacovigilență ale Uniunii Europene. De asemenea, deținătorul APP va trebui să dispună de un sistem de farmacovigilență în vederea îndeplinirii sarcinilor sale referitoare la farmacovigilență, echivalent cu sistemul de farmacovigilență al ANMDM menționat mai sus;
- deținătorii APP vor trebui să înregistreze toate reacțiile adverse suspectate, în Uniunea Europeană sau în țări terțe. Informațiile privind reacțiile adverse suspectate grave trebuie transmise de către deținătorul APP, în format electronic, către baza de date și rețeaua informatică menționată la art. 24 din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 (baza de date EudraVigilance). Până când Agenția Europeană a Medicamentelor poate asigura funcționalitatea bazei de date EudraVigilance, deținătorii APP vor raporta ANMDM toate reacțiile adverse grave suspectate care apar pe teritoriul României;
- este reglementată procedura de urgență la nivelul Uniunii Europene, aplicabilă în cazul în care ANMDM, autoritatea competentă intenționează să suspende sau să retragă o APP, să interzică furnizarea unui medicament, să refuze reînnoirea unei APP sau este informată de

către deținătorul APP asupra întreruperii punerii pe piață datorită preocupărilor privind siguranța.

În fine, O.U.G nr. 35/2012 reglementează condițiile privind înființarea, desființarea, organizarea, funcționarea și finanțarea **centrelor de sănătate multifuncționale**, cu sau fără personalitate juridică.

Autor

dominic.morega@tuca.ro

Medierea și organizarea profesiei de mediator

Denumirea actului normativ

Legea nr. 115/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator („**Legea nr. 115/2012**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462/09.07.2012

Intrare în vigoare

1 octombrie 2012, cu excepția art. 60¹ care intră în vigoare la data de 9 ianuarie 2013

Legături cu alte acte normative

- Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator („**Legea medierii**”);
- Codul de procedură civilă al României care va intra în vigoare la data de 1 septembrie 2012, astfel precum a fost republicat în Monitorul Oficial al României nr. 545/03.08.2012 („**Noul Cod de procedură civilă**”).

Dispoziții principale

Legea nr. 115/2012 de modificare și completare a Legii medierii a fost adoptată în completarea prevederilor Noului Cod de Procedură Civilă care aduc anumite modificări în materia medierii. Astfel, Legea nr. 115/2012 prevede obligativitatea participării părților la ședința de informare privind medierea, inclusiv după declanșarea unui proces în fața instanțelor competente, în vederea soluționării pe această cale a conflictelor în următoarele materii:

- dreptul familiei în cazurile prevăzute expres de lege;
- litigiile care privesc raporturile de vecinătate (posesie, grănițuire, strămutare de hotare ș.a.);
- disputele privind răspunderea profesională dacă prin legea specială nu este prevăzută o altă procedură;
- litigiile civile cu valoare mai mică de 50.000 RON, mai puțin în cazurile exceptate de lege;
- litigiile de muncă;
- infracțiunile pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la

plângerea prealabilă cu îndeplinirea anumitor condiții prevăzute expres.

În acest context, menționăm că spre deosebire de prevederile aplicabile în prezent, Noul Cod de procedură civilă face o distincție între situațiile în care judecătorul invită părțile la mediere și acelea în care recomandă părților medierea. În acest ultim caz, părțile sunt obligate să se prezinte la mediator, în vederea informării lor cu privire la avantajele medierii, urmând ca acestea să decidă dacă doresc sau nu soluționarea disputei dintre ele în acest fel. În toate cazurile în care participarea la ședința de informare privind medierea este obligatorie, dovada participării părților constă în procesul-verbal întocmit de mediator cu privire la rezultatul ședinței de informare. Mediatorul nu poate solicita, în nicio situație, plata onorariului pentru ședința de informare a părților.

În ceea ce privește condițiile care trebuie îndeplinite pentru a dobândi calitatea de mediator, Legea nr. 115/2012 aduce o clarificare în sensul că prevede expres necesitatea împlinirii cumulative a condițiilor prevăzute de art. 7 lit. (a)-(g). Există, de asemenea, o serie de noi prevederi care au în vedere structura și funcționarea Consiliului de Mediere. Conform Legii medierii astfel cum a fost modificată, în cazul unui conflict mediat ce vizează transferul dreptului de proprietate privind bunurile imobile, precum și al altor drepturi reale, partaje și cauze succesoriale, sub sancțiunea nulității absolute, acordul de mediere trebuie prezentat notarului public sau instanței de judecată care vor verifica îndeplinirea condițiilor de fond și de formă ale acestuia, urmând a emite un act autentic sau o hotărâre judecătorească. În aceste cazuri, instanța de judecată și notarul vor putea modifica și completa acordul de mediere cu acordul părților în acest sens. Aceste prevederi vor fi aplicabile și în cazul în care prin acordul de mediere se constituie, se modifică sau se stinge un drept real imobiliar. Ca și în prezent, părțile pot solicita autentificarea acordului de mediere sau pronunțarea de către instanța judecătorească a unei hotărâri care să consfințească înțelegerea lor, noua lege cuprinzând și dispoziții referitoare la competența materială și teritorială a instanțelor.

La încheierea procedurii de mediere, mediatorul este obligat să transmită instanței de judecată procesul-verbal de încheiere a medierii, precum și acordul de mediere dacă părțile au ajuns la o înțelegere, ambele în original și în format electronic.

Autor

ruxandra.nita@tuca.ro

Protecția datelor cu caracter personal

1 Sectorul comunicațiilor electronice

Denumirea actului normativ	Lege privind reținerea datelor generate sau prelucrate de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice („Legea nr. 82/2012”)
Publicare	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406/18.06.2012
Intrare în vigoare	Legea nr. 82/2012 a intrat în vigoare la 21 iunie 2012. Cu titlu de excepție, prevederile art. 12 alin. (3) și art. 16 alin. (3) - (8) intră în vigoare în termen de 90 de zile, respectiv prevederile art. 21 alin. (1) lit. a) și e) intră în vigoare în termen de 6 luni de la data publicării legii în Monitorul Oficial
Legături cu alte acte normative	• Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice („Legea nr. 506/2004”); • Legea nr. 677/2004 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date; • Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic; • Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate; • Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului; • Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție; • Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției; • Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale; • Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane; • Codul Penal și Codul de Procedură Penală.

Legături cu dreptul Uniunii
Europene

Dispoziții principale

Directiva 2006/24/CE privind obligația furnizorilor de servicii de comunicații de a asigura crearea bazelor de date („**Directiva 2006/24/CE**”).

Legea nr. 82/2012 are la bază Directiva 2006/24/CE, adoptată în 2006, care prevede obligația furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații destinate publicului de a asigura crearea unor baze de date în sunt stocate datele pe o perioadă de timp cuprinsă între 6 și 24 de luni, cu scopul ca acestea să fie folosite pentru prevenirea, cercetarea, descoperirea și urmărirea penală a infracțiunilor și, în special, a criminalității organizate.

Legea se aplică datelor reprezentate de informațiile privind traficul, localizarea, precum și informațiile necesare pentru identificarea unui abonat sau a unui utilizator. Conținutul comunicării nu face obiectul acestei legi, în aceste cazuri fiind aplicabile prevederile Codului de Procedură Penală.

Dispoziții referitoare la reținerea datelor

Furnizorii de rețele publice de comunicații sau de servicii de comunicații electronice destinate publicului au obligația de a asigura pe propria cheltuială crearea și administrarea bazelor de date pentru stocarea categoriilor de date menționate de lege. Cheltuielile legate de bazele de date sunt deductibile fiscal.

Legea impune reținerea următoarelor date: (i) date necesare pentru urmărirea și identificarea sursei unei comunicări, (ii) date necesare pentru identificarea destinației unei comunicări, (iii) date necesare pentru identificarea datei, orei și a duratei comunicării, (vi) date pentru identificarea tipului de comunicare, (v) date necesare pentru identificarea echipamentului de comunicație al utilizatorului sau a dispozitivelor ce servesc utilizatorului drept echipament, (vi) date necesare pentru identificarea locației echipamentului de comunicație mobile.

Furnizorii au obligația de a reține datele prevăzute de lege și în cazul apelurilor nereușite – apeluri telefonice conectate, dar care nu au primit un răspuns sau care au făcut obiectul unei intervenții din partea administratorului rețelei. Cu toate acestea, obligația nu se menține și în cazul apelurilor neconectate.

Totodată, furnizorii au posibilitatea de a reține, pe lângă datele prevăzute de lege, și alte date necesare activității lor comerciale, spre exemplu, pentru facturare sau alte date prelucrate la cererea clienților în scopuri de comercializare, ori în vederea furnizării de servicii.

Obligația de a stoca datele mai sus-menționate se menține timp de 6 luni de la

data efectuării comunicării. La sfârșitul perioadei de 6 luni, toate datele reținute, cu excepția celor accesate conform legii, vor fi distruse prin proceduri ireversibile.

Dispoziții privind obligația de transmitere a datelor

Legea prevede obligația de transmitere a datelor către organele de urmărire penală, instanțele de judecată sau către organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, în cel mult 48 de ore de la data solicitării. Solicitarea se va face cu invocarea temeiului legal existent. Transmiterea se va face în format electronic, semnătura electronică fiind necesară.

Dacă transmiterea nu este posibilă, furnizorii sunt obligați să înștiințeze solicitantul cu privire la motivele întârzierii. În orice caz însă, datele solicitate vor trebui transmise în termen de cel mult 5 zile de la solicitarea inițială.

Orice solicitare de transmitere a datelor poate fi efectuată de organele de cercetare ale poliției judiciare numai cu aprobarea procurorului care supraveghează sau care efectuează urmărirea penală și, de asemenea, cu girul judecătorului competent. În acest sens, judecătorul se pronunță cu privire la solicitarea procurorului în termen de 48 de ore, printr-o încheiere motivată dată în camera de consiliu.

Dacă în cauză s-a dispus o soluție de neîncepere a urmăririi penale, de scoatere de sub urmărire penală, de încetare a urmăririi penale sau de clasare, suportul pe care sunt stocate datele va fi păstrat la sediul parchetului, cu asigurarea confidențialității, până la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru fapta ce a format obiectul cauzei.

Controlul respectării prevederilor legale și sancțiunile aplicabile

Competența pentru controlul și aplicarea sancțiunilor contravenționale prevăzute de lege este partajată între Autoritatea Națională pentru Supravegherea și Protecția Datelor cu Caracter Personal și Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații. Neîndeplinirea obligațiilor privind reținerea și comunicarea datelor constituie contravenție și se sancționează cu amenda cuprinsă între 2.500 și 500.000 de lei. Răspunderea penală este atrasă în cazul accesării intenționate, alterării sau transferului datelor fără autorizare și se pedepsește cu închisoarea de la 1 la 5 ani. Tentativa se pedepsește.

Amendamente aduse Legii nr. 506/2004

Pentru a da eficiență maximă dispozițiilor Legii nr. 82/2012 în sensul asigurării accesului organelor de urmărire penală, instanțelor de judecată

și organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale la datele de trafic și cele de geo-localizare, Legea nr. 506/2004, care constituie cadrul juridic general privind protecția datelor cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice, a suferit câteva amendamente.

Autor

sergiu.cretu@tuca.ro

2 Utilizarea mijloacelor de supraveghere video

Denumirea actului normativ

Decizia președintelui Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal („ANSPDCP”) nr. 52/2012 privind prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea mijloacelor de supraveghere video („**Decizia nr. 52/2012**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389/11.06.2012

Intrare în vigoare

11 iunie 2012

Legături cu alte acte normative

Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date („Legea nr. 677/2001”)

Dispoziții principale

Decizia 52/2012 detaliază modalitatea și condițiile privind prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea mijloacelor de supraveghere video, în acest fel completând prevederile generale din Legea nr. 677/2001. Potrivit Deciziei nr. 52/2012, prelucrările de date cu caracter personal prin mijloace de supraveghere video vor fi efectuate cu respectarea regulilor generale prevăzute la art. 4 din Legea nr. 677/2001, care stabilesc caracteristicile datelor cu caracter personal destinate prelucrării. De asemenea, în scopul efectuării unor astfel de prelucrări, ca regulă generală, este necesar consimțământul expres și neechivoc al persoanei vizate, excepție făcând cazurile prevăzute de art. 5 alin. (2) din Legea nr. 677/2001, în care un astfel de consimțământ nu este cerut.

Domeniu de aplicare

Domeniul de aplicare al Deciziei nr. 52/2012 cunoaște o serie de limitări, în sensul că aceasta nu se aplică următoarelor prelucrări de date cu caracter personal prin mijloace de supraveghere video:

- prelucrărilor efectuate în cadrul activităților în domeniul apărării naționale și siguranței naționale, desfășurate în limitele și cu restricțiile stabilite de lege;
- prelucrărilor efectuate de persoanele fizice exclusiv pentru uzul lor personal, dacă datele respective nu sunt destinate a fi dezvăluite.

Scopurile pentru care pot fi utilizate sistemele de supraveghere video

Prelucrarea datelor cu caracter personal prin utilizarea sistemelor de supraveghere video poate fi efectuată, în principal, în următoarele scopuri:

- prevenirea și combaterea săvârșirii infracțiunilor;
- supravegherea traficului rutier și constatarea încălcării regulilor de circulație rutieră;
- asigurarea pazei și protecției persoanelor, bunurilor și valorilor, a imobilelor și a instalațiilor de utilitate publică, precum și a împrejmuirilor afectate acestora;
- îndeplinirea unor măsuri de interes public sau exercitarea prerogativelor de autoritate publică;
- realizarea unor interese legitime, cu condiția să nu se prejudicieze drepturile și libertățile fundamentale sau interesul persoanelor vizate.

Principalele obligații ale operatorilor care prelucrează date cu caracter personal prin mijloace de supraveghere video:

- să aducă, în mod clar și permanent, la cunoștința persoanelor vizate informațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) din Legea nr. 677/2001, inclusiv cu privire la existența sistemului de supraveghere video și scopul prelucrării datelor prin astfel de mijloace, existența înregistrării imaginilor etc.;
- să adopte măsurile de securitate tehnice și organizatorice necesare pentru protejarea datelor cu caracter personal în condițiile prevăzute de art. 19 și 20 din Legea nr. 677/2001;
- să notifice ANSPDCP prelucrarea datelor cu caracter personal prin sisteme de supraveghere video, inclusiv transferul acestora într-un stat terț, anterior începerii prelucrării, cu excepția cazurilor care intră sub incidența deciziilor președintelui ANSPDCP privind cazurile în care nu este necesară notificarea.

Prelucrarea datelor cu caracter personal în cazul angajaților și minorilor

Potrivit Deciziei nr. 52/2012, în cazul angajaților, prelucrarea datelor este permisă în următoarele cazuri: (i) dacă este efectuată în scopul îndeplinirii unei obligații legale exprese sau în temeiul unui interes legitim sau, în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile pentru aplicabilitatea situației prevăzute anterior, (ii) pe baza consimțământului expres și liber exprimat al angajaților, în ambele cazuri, cu respectarea drepturilor acestora, în special a informării prealabile. De asemenea,

Decizia nr. 52/2012 interzice prelucrarea datelor cu caracter personal ale angajaților prin mijloace de supraveghere video în interiorul birourilor unde aceștia își desfășoară activitatea la locul de muncă, cu excepția situațiilor prevăzute expres de lege sau a avizului ANSPDCP. Prelucrarea datelor cu caracter personal ale minorilor prin mijloace de supraveghere video este permisă în următoarele cazuri: (i) dacă există acordul expres al reprezentantului legal, sau (ii) în situațiile prevăzute de art. 5 alin. (2) din Legea nr. 677/2001, când consimțământul persoanei vizate nu este cerut, în ambele cazuri, cu respectarea drepturilor acestora, în special a informării prealabile.

Durata de stocare

Durata de stocare a datelor obținute prin intermediul sistemului de supraveghere video trebuie să fie de maxim 30 de zile, cu excepția situațiilor expres reglementate de lege sau a cazurilor temeinic justificate. La expirarea acestui termen, înregistrările se distrug sau se șterg, după caz, în funcție de suportul pe care au fost stocate de către operator.

Dispoziții finale

În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 52/2012, operatorii de date cu caracter personal, astfel cum sunt acestea reglementate de Decizia nr. 52/2012, au obligația de a efectua demersurile necesare pentru respectarea dispozițiilor respectivei decizii.

Autor

cornelia.tabirta@tuca.ro

Administrație publică

Denumirea actului normativ

Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice, de întărire a disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative („**O.U.G. nr. 26/2012**”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392/12.06.2012

Intrare în vigoare

12 iunie 2012

Legături cu alte acte normative

- Legea nr. 672/2002 privind auditul public intern;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2009 privind gestionarea financiară a instrumentelor structurale și utilizarea acestora pentru obiectivul convergență;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și

utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.

Dispoziții principale

Conform expunerii de motive, O.U.G. nr. 26/2012 a fost adoptată în vederea asigurării unei execuții bugetare prudente, restrictive și echilibrate, precum și pentru utilizarea judicioasă a fondurilor publice. Astfel, acest act normativ reglementează unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare, precum reduceri de cheltuieli de protocol, limitarea achizițiilor diferitelor bunuri, limitarea contractării a diferitor tipuri de servicii, limitarea cheltuielilor cu studii de fezabilitate, interdicția contractării de bilete de odihnă pentru anul 2012 etc.

Totodată, O.U.G. 26/2012 a adus câteva modificări ce privesc:

- abrogarea prevederilor referitoare la contractele de prestări servicii din cadrul Legii nr. 672/2002 privind auditul public intern. Cu toate acestea, contractele de servicii pentru asigurarea activității de audit intern, aflate în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a O.U.G. nr. 26/2012, rămân valabile în condițiile în care au fost încheiate;
- modificarea unor acte normative privitoare la finanțarea bugetului de stat, modalitatea utilizării veniturilor diferitelor autorități și instituții publice, precum și a organului competent să aprobe bugetele de venituri și cheltuieli a diferitor astfel de autorități.

În plus, O.U.G. nr. 26/2012 modifică și completează Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2009 privind gestionarea financiară a instrumentelor structurale și utilizarea acestora pentru obiectivul convergență, modificare ce vizează sumele rambursate României potrivit Regulamentului Uniunii Europene nr. 1311/2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul European de Dezvoltare Regională, Fondul Social European și Fondul de coeziune, în vederea creșterii gradului de absorbție a fondurilor structurale. Totodată, au fost aduse modificări Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, în lumina neregularităților constatate de Curtea de Conturi cu privire la anumite zone de utilizare a fondurilor publice și a recomandărilor acestei instituții.

Autor

ruxandra.frangeti@tuca.ro

Drept imobiliar

Denumirea actului normativ	Legea nr. 133/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2010 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 („ Legea nr. 133/2012 ”)
Publicație	Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506/24.07.2012
Intrare în vigoare	27 iulie 2012
Legături cu alte acte normative	• Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 („Legea nr. 7/1996”); • Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2010 privind modificarea și completarea Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 („O.U.G. nr. 64/2010”); • Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții („Legea nr. 50/1991”); • Legea nr. 287/2009 privind Codul civil („Codul civil”).
Dispoziții principale	Legea nr. 133/2012 aprobă cu modificări și completări O.U.G. nr. 64/2010 prin care s-au adus modificări importante Legii nr. 7/1996 ce vizau în principal simplificarea procedurilor de înregistrare a proprietăților. Legea nr. 133/2012 îmbunătățește și clarifică câteva aspecte aferente modificărilor aduse de O.U.G. nr. 64/2010. În primul rând, se prevede expres faptul că unul dintre scopurile sistemului de cadastru și carte funciară este de a asigura publicitatea drepturilor reale imobiliare, a drepturilor personale, a actelor și faptelor juridice, precum și a oricăror altor raporturi juridice, prin cartea funciară, asigurându-se astfel și opozabilitatea față de terți a înscrierilor drepturilor și raporturilor juridice mai sus amintite. Totodată, se redefinesc conceptul juridic de „imobil” ce face obiectul înregistrării în cartea funciară astfel: terenul, cu sau fără construcții, de pe teritoriul unei unități administrativ teritoriale, aparținând unuia sau mai multor proprietari, care se identifică printr-un număr cadastral unic. Entitățile de bază ale sistemului de carte funciară sunt imobilul și proprietarul. Se introduc noi reglementări având ca scop îmbunătățirea relațiilor de colaborare dintre unitatea administrativ-teritorială, instanțele de judecată, notarii publici și Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară (ANCPPI), sau, după caz, oficiul teritorial (prin desemnarea unor reprezentanți însărcinați cu această colaborare, încheierea de protocoale de colaborare etc.).

Se aduc completări cu privire la accesarea informațiilor înregistrate în sistemul integrat de cadastru și carte funciară. Astfel, consultarea situației cadastral-juridice a unui imobil înregistrat în baza de date a sistemului integrat de cadastru și carte funciară se poate face de către orice persoană utilizând datele de identificare ale imobilului. Cererile de înscriere și cele pentru obținerea de informații se vor putea face și în format electronic, fiind înregistrate și procesate cu efecte juridice echivalente. A fost reconsiderat sistemul registrului electronic național al nomenclaturilor stradale, ce reprezintă sistemul unic de referință la nivel național, obligatoriu a fi utilizat de instituțiile și autoritățile administrației publice, precum și de notarii publici, în mod gratuit. O noutate în acest sens este și faptul că orice modificare a adresei administrative a imobilului se notează în Cartea Funciară.

În plus, Programul național de înregistrare a proprietăților imobiliare este înlocuit cu Programul național de cadastru și carte funciară, instituit în scopul eliberării certificatelor pentru înscrierea în cartea funciară a posesorilor ca proprietari și, după caz, a dezbatărilor succesoriale, a întocmirii documentațiilor cadastrale și a înregistrării gratuite a imobilelor în sistemul integrat de cadastru și carte funciară.

Una dintre modificările importante aduse de Legea nr. 133/2012 este reglementarea organizării lucrărilor sistematice de cadastru în vederea înscrierii în cartea funciară, urmând a fi completată de reglementări în detaliu aprobate prin acte normative subsecvente. Noua procedură cuprinde noi etape în vederea înscrierii în Cartea Funciară (integrarea de către persoana autorizată să execute lucrările de cadastru a tuturor informațiilor tehnice și juridice preluate de la oficiul teritorial, autoritățile și instituțiile publice sau de la alte persoane fizice și juridice; actualizarea informațiilor culese din teren cu cele din înregistrarea sporadică și întocmirea documentelor tehnice cadastrale; eliberarea de către notarul public a certificatelor pentru înscrierea în cartea funciară a posesorilor ca proprietari etc.). Cu ocazia efectuării măsurărilor tehnice cadastrale la nivelul sectoarelor cadastrale, s-a prevăzut posibilitatea corectării reprezentării grafice a imobilelor fără acordul proprietarilor, având în vedere că în cadrul acestor lucrări se consemnează realitatea în teren. Cu ocazia realizării lucrărilor de înregistrare sistematică, compensarea suprafețelor, erorile materiale, precum și erorile de poziționare a imobilelor pentru care au fost emise titluri de proprietate potrivit legilor de restituire a proprietăților funciare pot fi realizate și, respectiv, corectate cu acordul proprietarului în cauză, exprimat prin înscris încheiat în formă autentică notarială, ținând seama de situația de fapt și pe baza planului parcelar modificat de persoana autorizată să execute lucrări de cadastru.

O altă modificare importantă este constatarea posesorului unui imobil drept proprietar al acestuia, pe baza procedurii certificării de fapte îndeplinite de notarul public, la sesizarea oficiului teritorial. În baza acestui certificat, posesorul este intabulat ca proprietar în cartea funciară. Dacă dreptul posesorului este contestat sau notarul public refuză emiterea certificatului, se va proceda la notarea posesiei faptice în favoarea posesorului. În acest caz, dreptul de proprietate va putea fi intabulat ulterior, din oficiu, la împlinirea unui termen de 5 ani de la momentul notării în cartea funciară, dacă nu a fost notat niciun litigiu prin care se contestă înscrierile din cartea funciară; sau la cerere, în baza actului de proprietate, a certificatului eliberat de notar (după expirarea termenului de soluționare a contestațiilor cu privire la posesor sau a cererilor de rectificare, adresate instanței de judecată) sau în temeiul hotărârii judecătorești definitive și irevocabile. În cazul imobilelor ai căror proprietari, posesori sau alți deținători nu pot fi identificați cu ocazia efectuării din oficiu a lucrărilor de cadastru, dreptul de proprietate se va înscrie provizoriu în favoarea unității administrativ-teritoriale, dreptul de proprietate putând fi intabulat ulterior, la cerere. Aceste dispoziții nu sunt aplicabile imobilelor din patrimoniul statului sau al unității administrativ-teritoriale, care se înscriu în baza actelor juridice prevăzute de lege.

Înscrierea în cartea funciară se face din oficiu, după finalizarea lucrărilor de cadastru pentru fiecare sector cadastral și după expirarea termenului de soluționare a cererilor de rectificare a documentelor tehnice ale cadastrului, conform unui regulament aprobat prin ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară. În cazul imobilelor înscrise în cartea funciară ca urmare a finalizării lucrărilor de înregistrare sistematică pe unitatea administrativ-teritorială respectivă, dovada dreptului de proprietate se face cu extrasul de carte funciară. Dovada delimitării unui imobil față de alte imobile se face numai cu extrasul din planul cadastral. Printre alte completări în privința operațiunilor de carte funciară se numără și redefinirea operațiunii de împărțire a unei construcții condominiu în mai multe unități individuale, ce se numește apartamentare.

O noutate a intervenit și în ceea ce privește radierea dreptului de ipotecă, ce se efectuează în condițiile art. 885 alin. (2) din Codul civil, cu excepția ipotecilor constituite în favoarea autorităților administrației publice centrale și locale, care se pot radia în baza acordului titularului exprimat prin înscris oficial emis de instituția în cauză, care poartă semnătura conducătorului instituției sau a persoanei delegate de acesta, numărul și data înregistrării.

În ceea ce privește formalitățile privind autentificarea actelor prin care se transmite, se modifică, se constituie sau se stinge un drept real imobiliar, s-a abrogat prevederea conform căreia eliberarea unui nou extras de carte funciară pentru autentificare nu poate fi solicitată mai devreme de 3 zile lucrătoare de la expirarea valabilității extrasului eliberat anterior. Până la data de 31 decembrie 2020, recepția documentațiilor cadastrale, deschiderea cărților funciare (inclusiv de titularii sarcinilor înscrise în registrele de transcripțiuni-inscripțiuni), se vor efectua cu scutire de la plata tarifelor. În urma acestor modificări, Legea nr. 7/1996 se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Prin Legea nr. 133/2012 a fost modificat și art. 23 din Legea nr. 50/1991 în sensul că terenurile destinate construirii, evidențiate în intravilan, se scot din circuitul agricol, definitiv, prin autorizația de construire. În cazul în care proprietarul terenului dorește să scoată din circuitul agricol doar o parte din terenul deținut, pentru îndeplinirea acestei proceduri, autorizația de construire va fi însoțită de documentația tehnică cadastrală.

Autor

ruxandra.frangeti@tuca.ro

Drept fiscal

Denumirea actului normativ

Hotărârea Guvernului nr. 670/2012 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 („H.G. nr. 670/2012”)

Publicație

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481/13.07.2012

Intrare în vigoare

13 iulie 2012

Legături cu alte acte normative

- Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal („**Codul Fiscal**”);
- Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal („**H.G. nr. 44/2004**”).

Dispoziții principale

Impozitul pe profit

- includerea în categoria cheltuielilor deductibile, a cheltuielilor înregistrate la scoaterea din gestiune a creanțelor asupra clienților, determinate de punerea în aplicare a unui plan de reorganizare admis și confirmat printr-o sentință judecătorească, în conformitate cu prevederile legii privind procedura insolvenței;

- clarificarea conceptului de „instituții de credit” de la care se preiau creanțe în vederea recuperării, în aplicarea art. 22 alin. (1) lit. m) din Codul Fiscal, introdus prin O.U.G. nr. 24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale;
- H.G. 670/2012 aduce clarificări cu privire la condiția de includere în veniturile impozabile în sensul îndeplinirii acesteia în măsura în care cesionarul înregistrează venit din diferența dintre valoarea nominală a creanței preluate și suma achitată cedentului în conformitate cu prevederile contabile (i.e. Ordinul nr. 3055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene);
- în cadrul cheltuielilor aferente vehiculelor motorizate supuse limitării la 50% a deductibilității la calculul impozitului pe profit, se cuprind cheltuielile direct atribuibile unui vehicul, inclusiv cele înregistrate ca urmare a derulării unui contract de leasing, cum sunt: impozitele locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovinieta, chiriile, partea nedeductibilă din taxa pe valoarea adăugată, dobânzile, comisioanele, diferențele de curs valutar etc. Este supusă limitării inclusiv cheltuiala cu taxa pe valoarea adăugată pentru care nu s-a acordat drept de deducere. Astfel, sunt corelate prevederile din sfera impozitului pe profit cu cele din sfera TVA;
- în vederea acordării deductibilității integrale la calculul profitului impozabil, justificarea utilizării vehiculelor în scopul afacerii se efectuează pe baza documentelor justificative și prin întocmirea foii de parcurs care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcurși, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

Impozitul pe venit

- limitarea de 50% din cheltuielile aferente vehiculelor rutiere motorizate, considerate cheltuieli deductibile la determinarea venitului net anual din activități independente, va fi aplicabilă tuturor cheltuielilor atribuibile fiecărui vehicul, inclusiv celor reprezentând impozite locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovinieta etc. Deductibilitatea integrală, pentru categoriile menționate de Codul Fiscal, se efectuează pe baza

documentelor justificative și prin întocmirea foii de parcurs.

Impozitul pe veniturile obținute de nerezidenți din România

- în vederea aplicării prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri în cazul câștigurilor din transferul valorilor mobiliare în cazul societăților închise și din transferul părților sociale, certificatul de rezidență fiscală prezentat de către nerezident se depune la reprezentantul fiscal/împuternicitul desemnat în România pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale și declarative. O copie legalizată a certificatului de rezidență fiscală, însoțită de o traducere autorizată în limba română, se va depune și la societatea ale cărei valori mobiliare/părți sociale sunt transferate.

Taxa pe valoare adăugată

- se aduc clarificări cu privire la cheltuielile legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința unei persoane impozabile care includ doar cheltuielile direct atribuibile unui vehicul, precum cheltuielile de reparații, de întreținere, cheltuielile cu lubrifianți, cu piesele de schimb sau combustibilul utilizat pentru funcționarea vehiculului;
- utilizarea în scopul activității economice a unui vehicul cuprinde deplasări în țară sau în străinătate la clienți/furnizori, pentru prospectarea pieței, deplasări la punctele de lucru, la bancă, la vamă, la oficiile poștale, la autoritățile fiscale, utilizarea vehiculului de către personalul de conducere în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deplasări pentru intervenție, service, reparații, utilizarea vehiculelor ca test-drive de către dealerii auto;
- se poate deduce integral TVA aferentă vehiculelor utilizate exclusiv în scopul activității economice aferentă atât timp cât persoana impozabilă deține documentele prevăzute de lege pentru deducerea taxei și întocmește foi de parcurs;
- sunt exceptate de la obligația de a întocmi foi de parcurs persoanele impozabile care aplică deducerea limitată a TVA de 50%;
- H.G. 670/2012 prevede de asemenea și stabilirea regulilor de înregistrare în scopuri de TVA și ajustările de efectuat în cazul modificării regimului de taxă.

Autor

ramona.moisa@tuca.ro

Detalii contact:

Piața Victoriei
Șoseaua Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, aripa de vest, et. 8
Sector 1
București 011141
România

T (40-21) 204 88 90

F (40-21) 204 88 99

E office@tuca.ro

W www.tuca.ro

Disclaimer

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte.

Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Buletinul Legislativ, persoanele de contact sunt:

Florentin Țuca, Avocat asociat coordonator (florentin.tuca@tuca.ro)

Cornel Popa, Avocat asociat (cornel.popa@tuca.ro)

Cristian Radu, Avocat colaborator coordonator (cristian.radu@tuca.ro)